

1. גב' ע [REDACTED] א [REDACTED], ת.ז. [REDACTED]
2. עמותת "גישה- מרכז לשמירה על הזכות לנוע"

ע"י ב"כ עוה"ד מוריה פרידמן שריר; אסנת כהן-ליפשיץ; סיגי בן ארי;
מונא חדאד מעמותת "גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
רחוב הרכבת 42 תל אביב
טלפון: 03-6244120, פקס: 03-6244130

העותרות

- נגד -

1. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
2. מינהלת התיאום והקישור (עזה)
3. המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (מינהלי)
רח' מח"ל 7, מעלות דפנה, ירושלים
טלפון: 02-5419554, פקס: 02-6468056

המשיבים

עתירה מינהלית

מוגשת בזאת עתירה מינהלית דחופה במסגרתה מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים להנפיק לעותרת 1 היתר יציאה מרצועת עזה לצורך יציאה באמצעות "שאטל" לגשר אלנבי בואכה ירדן.

בשל הדחיפות בקבלת מענה, ובשל אופייה ההומניטארי של הבקשה, לעתירה זו נלווית בקשה לקיום דיון דחוף.

בנוסף, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות העותרים, לרבות שכ"ט עו"ד, בצירוף מע"מ כדין.

ואלו נימוקי העתירה:

סמכות עניינית

ביום 20.1.2019 ניתן פס"ד משלים בבג"ץ 8856/18 פלונית ואח' נ' שר הביטחון ואח' הקובע כי בהתאם לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים (תיקון מס' 117) התשע"ח-2018 (ס' 5א לחוק ופרט 3א לתוספת הרביעית) "לבית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים מסורה הסמכות לדון בעתירות שעניינן מעבר מרצועת עזה לאזור דרך ישראל". בהתאם לכך, מוגשת העתירה דן לבית משפט נכבד זה.

הצדדים לעתירה

1. **העותרת 1**, (להלן: העותרת) הינה אזרחית ירדנית המתגוררת בירדן, ותושבת פלסטינית, אשר מענה רשום עזה, בת 40, נשואה לאזרח ירדני ואם ששה ילדים.
2. **העותרת 2**, עמותת "גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע" (ע"ר) (להלן: **עמותת גישה**) הינה עמותה ישראלית, שמטרתה להגן על זכויות אדם בישראל ובשטחים הנתונים לשליטתה, ביניהן הזכות לחופש התנועה.
3. **המשיב 1** (להלן: **המתפ"ש**) הינו האחראי על יישום המדיניות האזרחית בשטחי יהודה ושומרון ורצועת עזה, ואמון על תיאום וקישור מול האוכלוסייה הפלסטינית ברצועת עזה.
4. **המשיב 2** (להלן: **המשיב** או **מת"ק עזה**) הוא הממונה על יישום המדיניות האזרחית של ממשלת ישראל ברצועת עזה, לרבות הנפקת היתרי כניסה לרצועת עזה עבור ישראלים, והוא כפוף למשיב 2.
5. **המשיב 3** הוא המפקד הצבאי של איזור הגדה המערבית מכח כללי המשפט הבינלאומי.

רקע עובדתי

6. העותרת, אזרחית ירדנית, מתגוררת מאז נישואיה בשנת 1995 לאזרח ירדני, בעמאן, ירדן. היא אמא לשישה ילדים, מהם שלושה קטינים.
העתק תעודת הזהות של העותרת 1 ודרכונה הירדני מצ"ב ומסומן נספח ע/1
7. ביום 8.9.2019, נכנסה העותרת לרצועת עזה דרך מעבר ארו ובאישור המשיבים, אחרי ארבע עשרה שנים שלא פגשה את משפחתה.
8. ביום 3.10.2019, הגישה העותרת לראשונה את בקשתה לשוב לירדן, לביתה ולילדיה. ביום 3.11.2019 וביום 19.11.2019, הגישה גב' א' [REDACTED] עוד שתי בקשות נוספות ליציאה לירדן. את הבקשות הגישה בוועדה האזרחית הפלסטינית. בשלושת המקרים העותרת נתבקשה לעדכן את מספר הטלפון אשר ברשותה, שכן המספר שניתן אינו תקין או שגוי.
9. ואלו המספרים אשר הגישה העותרת, בכל פעם מחדש והחל מיום 3.10.2019: מספר הטלפון אשר משמש אותה בעזה ומספרו: [REDACTED]-059 ועל פי דרישת המשיבים, מספר הנייד הירדני שמספרו: [REDACTED]-079.

10. ביום 8.1.2020 ומשלא התקבל אישור המשיבים לחזרתה של העותרת לירדן, פנתה באמצעות עמותת גישה למשיבים תוך פירוט מספרי הטלפון הנדרשים פעם נוספת, יצוין שנציגת עמותת גישה צלצלה למספר אשר משמש את העותרת בעזה על מנת לשוחח עם העותרת והוא המספר אשר מעודכן אף באתר הוועדה האזרחית. ביום 16.1.2020 התקבלה תשובת המשיבים (מתוארכת ליום 00) המבקשת את מספר הטלפון העדכני המשרת את העותרת.

העתק פניית העותרת מיום 8.1.2020 ותשובת המשיבים מיום 16.1.2020 מצ"ב ומסומן נספח 2/ע

צילום מסך של פרטי העותרת כפי שמופיעים באתר הוועדה האזרחית הפלסטינית, מצ"ב ומסומן נספח 3/ע

11. ביום 19.1.2020 ועל מנת שבקשתה של העותרת תישאר "פתוחה" הגישה בפעם הרביעית את הבקשה, הפעם צרפה מספר טלפון חדש: 059 [REDACTED], אשר נרכש במיוחד לצורך הגשת הבקשה. ואולם, יובהר כי המספרים המפורטים בס' 9 לעיל, הם המספרים המשמשים את העותרת.

12. ואולם, ההיתר המיוחל לו היא ממתינה מזה מעל לארבע חודשים על מנת לשוב לביתה ולילדיה טרם ניתן ובנסיבות אלו לא נותרה לעותרת ברירה, אלא לפנות לערכאות.

הטיעון המשפטי

13. תושב עזה המבקש לצאת מגבולות הרצועה, נדרש לקבל היתר מהמשיבים אשר מותנה בעמידה בקריטריונים נוקשים ביותר. הסדר זה הוא תולדה של החלטת הקבינט המדיני-בטחוני של ישראל מספטמבר 2007, שקראה להגבלה של תנועת האנשים והסחורות מהרצועה ואליה. מסמך המדיניות זמין בכתובת:

http://www.gisha.org/UserFiles/File/LegalDocuments/procedures/entering_and_exiting_gaza/03.pdf

14. מדיניות זו באה לידי ביטוי במסמך "סטטוס הרשאות לכניסת פלסטינים לישראל, ליציאתם לחו"ל ולמעברם בין איו"ש לבין רצועת עזה" (להלן: סטטוס ההרשאות). זהו המסמך המעגן ומפרט את מדיניות המשיבים לגבי תנועת אנשים וסחורות בין רצועת עזה, הגדה המערבית וישראל.

סטטוס הרשאות המעודכן (מיום 22.12.2019) זמין בכתובת:

<http://www.gisha.org/UserFiles/File/LegalDocuments/procedures/general/50.pdf>

15. יובהר ויודגש, כי בקשתה של העותרת לצאת לירדן ולשוב לביתה שם עומדת בקריטריונים לתנועת תושבי רצועת עזה מחוץ לרצועה. למעשה, בנוגע לבקשות יציאה לחו"ל לזמן לתקופה העולה על 6 חודשים, קבעו המשיבים קריטריון בו ברירת המחדל היא אישור הבקשה, ואף ציינו זאת בגוף הקריטריון (ס' 8.ז.5 בפרק ב'):

"ככלל, כל תושב רצועת עזה שמעוניין להיכנס לישראל ולאיו"ש לצורך יציאה לחו"ל למטרות אישיות שונות, תוך התחייבות בכתב שלא לשוב ולהיכנס דרך ישראל ואיו"ש לרצועת עזה לחצי שנה לפחות, בקשתו תאושר. בכפוף לאבחון ביטחוני פרטני ולחתימה על מסמך התחייבות

שלא לשוב לרצועת עזה דרך ישראל ואיו"ש למשך של מינימום חצי שנה".

העתק העמודים הרלוונטיים מסטטוס ההרשאות מצ"ב ומסומן נספח ע/4

המשיבים הפרו את החובה לפעול במהירות הראויה

16. על המשיבים מוטלת חובה להשיב לכל פניה המוגשת אליהם, תהיה תשובתם אשר תהיה. זאת, על מנת לאפשר למבקשים לכלכל את צעדיהם ולפעול למיצוי זכויותיהם. התנהלותם של המשיבים במקרה דנן מפרה חובה זו. למרות הצהרות חוזרות ונשנות באשר ל"עבודת מטה" הנעשית במטרה לייעל את הטיפול בבקשות היתרים ולמרות שלא פעם הביע בית המשפט את מורת רוחו מאופן התנהלות המשיבים בעניין זה, נדרשים התושבים לפנות לבית המשפט על מנת לקבל מענה מאת המשיבים.

17. חובתה של רשות מנהלית לפעול במהירות הראויה ולהשיב לפונים אליה בתוך זמן סביר היא מן מושכלות היסוד של מינהל תקין (בג"צ 4634/04 רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים, פ"ד סב(1) 762 (2007); יצחק זמיר הסמכות המנהלית, כרך ב', מהדורה שנייה 1098 (2011)). חובה זו הינה חובה כללית החולשת כמעט על כל הפעולות המנהליות, למעט כאשר דין ספציפי קובע חובת עשייה במועד נקוב (אליעד שרגא ורוני שחר, המשפט המנהלי, כרך 3, 338 (2008)). חובה זו נלמדת בין היתר מסעיף 2(א) לחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958 ומסעיף 11 לחוק הפרשנות, תשמ"א - 1981.

18. למעשה, החובה המוטלת על הרשות המנהלית להפעיל את סמכויותיה במהירות ראויה היא חלק מהחובה הכללית החלה על רשות לנהוג בסבירות במובנה הרחב (בג"צ 6300/93 המכון להכשרת טוענות בית דין נ' השר לענייני דתות, פ"ד מח(4) 441 (1994); בג"ץ 1999/07 גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006, פ"ד סב(2) 123 (2007) (להלן: עניין גלאון)). עיכוב במתן מענה לפיכך יכול להעיד על חוסר סבירות בהתנהלות הרשות, שמצדיקה התערבות שיפוטית.

19. הפסיקה פירשה את המושג "מהירות ראויה" כמתייחסת למעשה למענה תוך "זמן סביר". אולם, התשובה לשאלה מהו "זמן סביר" תיקבע בכל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו הוא. על פי הפסיקה, יש לבחון אם בקביעת לוח הזמנים בטיפול בנושא הנדון שקלה הרשות את כלל השיקולים הראויים תוך מתן משקל ראוי לכל אחד מהם (בג"ץ 10296/02 ארגון המורים נ' שרת החינוך (15.12.2004); בג"ץ 7844/07 פנחס כהן נ' ממשלת ישראל (14.4.2008)). קביעת הזמן הסביר לפעולה במקרה הקונקרטי נגזרת מאילוצים מעשיים מחד ומעוצמת המשקל והחשיבות לביצוע הפעולה במהירות ביחס לאינטרס הכלל או היחיד, מאידך (עניין גלאון לעיל, פס' 8). כאשר מדובר בסוגיה או החלטה שיש לה השלכה על זכויות אדם מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (עניין גלאון לעיל, 153) ועל הרשות לקחת זאת בחשבון בעת הטיפול בפנייה.

20. בהתאם לאמור בפסיקה, נראה כי המשיבים התעלמו לחלוטין מעוצמת המשקל והחשיבות שבביצוע הפעולה במהירות לאור הצורך של העותרת וילדיה לשוב ולהתאחד תוך סיום הפרידה

הכפיה עליהם. בסיטואציה הזו, המוצא האחרון של העותרת הוא לפנות לבית המשפט על מנת שיניע את המשיבים לתת החלטה.

21. במקרה זה יושבת הבקשה כאבן שאין לה הופכין, בשל פרטים לא נכונים לכאורה. גם לו היה מספר הטלפון של העותרת שגוי, אין פרט זה מעלה או מוריד מחשיבות אישור הבקשה נוכח עמידתה בכל תנאי הקריטריון. כאמור בס' 10 לעיל, העותרת משתמשת בטלפון אשר מעודכן באתר הוועדה האזרחית ונציגי עמותת גישה יוצרים אתה קשר באמצעות טלפון "לא תקין" זה.

22. **למרות משך הזמן הבלתי נתפס בו נגזרת על העותרת פרידה מחייה, ביתה וילדיה, ללא כל סיבה או טעם, המשיבים אינם ממהרים להשיב לבקשת העותרת.** אכן, למרות שבתי המשפט כבר שפכו קיתונות של דיו כדי להבהיר למשיבים דכאן ולרשויות המדינה בכלל כי חובתן לענות לפונים אליהם תוך זמן סביר, עדיין נראה כי פעמים רבות, **הגשת העתירה היא האמצעי היחיד העומד בפני התושב לזרז את הטיפול בבקשה.** כך נכתב לדוגמה בעת"מ 1602/06 ארואטי נ' **משרד הפנים** (24.1.2007):

"לא יתכן שאזרח שנזקק לרשות, ימצא מולו דלת נעולה, אוזן ערלה וחלון אטום. לא יתכן שרק עתירה מינהלית תגרום לרשות למלא את חובתה הפשוטה להתייחס לאזרח."

23. במקרה של המשיבים דן מסקנה זו היא במיוחד נכונה. **הסחבת במת"ק עזה במתן מענה לבקשות יציאה של תושבי עזה הפכה כבר לנורמה, והובילה לפגיעה בזכויותיהם של מאות תושבים. רק מתי מעט מתוכם, שזכו לקבל ייצוג משפטי, הצליחו באמצעות הגשת עתירות לקבל מענה לבקשותיהם.** אכן, עתירות רבות הוגשו לבתי המשפט בגין העדר מענה מצד מת"ק עזה.

24. בית המשפט הנכבד התבטא בחומרה ביחס לתופעה זו, בה נציגי המשיבים מתמהמהים זמן רב עם מתן החלטה בבקשות היתרים של תושבים פלסטיניים, ורק הגשת עתירה מביאה לקבלת החלטה. וכך נאמר בבג"ץ 3764/16 עלי נ' **המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית**, ביחס לסחבת במתן מענה לבקשות של פלסטיניים תושבי הגדה:

"תוגש בתוך שבוע הודעה מטעם המשיב...מדוע אין משיבים במועד לפונים במקרים כגון דא, והם נאלצים להגיש עתירה על כל בזבוז המשאבים של הצדדים, בית המשפט (שכמובן מי מתחשב בו בכלל ובזמנם של אנשי המזכירות והשופטים); וברגע האחרון, לאחר שנלמד התיק, מוסרת המניעה. נלאינו מכגון דא." (פסק דין והחלטה מיום 5.7.2016)

וכן:

"האידיאולוגיה צריכה להיות פשוטה: מבלי לפגוע כהוא זה בביטחון ובישקולי ביטחון, כמובן, יש צורך במאמץ להקל ככל הניתן על האוכלוסיה הפלסטינית הנזקקת להיתרים במישור המינהלי, כדי לפשט את החיים במציאות המדינית, המשפטית והיומיומית המורכבת. בכך גם יכולות לכאורה הרשויות להקל על עצמן ולחסוך בירוקרטיה. מכל מקום, ראוי להגיע למסגרת פשוטה ככל הניתן ומובנת ככל הניתן,

כדי להסיר מעקשים לא נחוצים בחיי האוכלוסייה. העתירות הרבות המוגשות ונמחקות בטרם דיון כיון שנפתרה הבעיה הקונקרטי, והמוכחות על-ידי כך כמיותרות מעיקרן אילו טופל הנושא, מעידות כמאה עדים על הצורך בשיפור" (החלטה מיום 20.4.2017)

25. ספציפית ביחס לתושבי עזה התבטא בית המשפט העליון באומרו :

"מתגובת המשיבים ניכר העומס הרב המוטל על כתפיהם, ואולם אין הוא מצדיק להתעלם מבקשות חוזרות ונשנות של העותר" (בג"ץ 4653/17 **וסאם גודה נ' שר הביטחון** (פורסם בנבו, 15.06.2017).

26. בית המשפט המחוזי בבאר שבע קבע גם הוא :

"חובת המת"ק, ככל גוף מנהלי אחר, להשיב לפניית אליו בתוך זמן סביר, ברורה מאליה. התשובה כמובן יכולה להיות בעלת תכנים מגוונים, אך **עצם התשובה הוא חובה**. מצב בו פניה נותרת ללא תשובה כאשר ברקע ישנו אירוע מוגדר בזמן, קולעת את הפונה למצב של אי וודאות ומאלצת אותו, כמו במקרה זה, לפנות לבית המשפט." (עת"מ 40140-03-17 **נסרין עזיז ואח' נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 30.4.2017)

המשיבים הפרו את חובת ההגינות של הרשות

27. חובת ההגינות של הרשות היא אבן פינה בדיני המינהל הציבורי, בהיותה נאמן של הציבור (בג"ץ 164/97 **קונטרס נ' משרד האוצר**, פ"ד נב(1), 289 (1998); דפנה ברק-ארז, **משפט מינהלי**, כרך א' 276 (2010)). חובת ההגינות נובעת מכך שהשלטון והיחיד אינם שווי-כוחות ואינם שווי-מעמד. השלטון מחזיק כוח ועצמה וחובת ההגינות נועדה לשמש בלם לכוח ורסן לעצמה. הגם שהעותרים אינם אזרחי ישראל, הם עדיין תלויים בהחלטת המשיבים. כל עוד למשיבים היכולת למנוע את כניסתם לישראל ועל דרך זו לפגוע בזכויות יסוד המוקנות להם, עליהם החובה לנהוג כלפיהם במידת ההגינות, כמו כלפי כל פונה התלוי ברשות.

28. חובת ההגינות מחייבת את הרשות לטפל באופן רציני ואחראי בפנייתם של תושבים כדוגמת העותרים, ולהשיב להם בזמן סביר מהי החלטתה. אי מתן מענה במשך תקופה החורגת מגדר הסביר כמוה כדחיית הבקשה ללא מתן נימוקים (ר' פס' 7 בפסק הדין בעת"מ 17515-02-17 **עביר מאדי נ' שר הביטחון ואח'**, מיום 12.3.2017). לעניין זה יפים דבריו של פרופ' זמיר :

"מבחינתו של אדם הנזקק להחלטת הרשות, שיהוי במתן החלטה עלול לגרום נזק רב...לעתים, כאשר העניין דחוף, נזקו של שיהוי יכול להיות שקול כנגד נזקו של סירוב" (זמיר לעיל, 1093).

29. כך, הפונה מצוי בפני שוקת שבורה- אין הוא יודע מתי ואם בכלל תאושר בקשתו, ואין הוא יודע כיצד להתייחס לעיכוב. אין בפניו גם נימוקים מדוע בקשתו מתעכבת או למעשה נדחית, דבר הפוגע ביכולתו למצות את זכויותיו באפיקים אחרים ובפרט בפני ערכאות. לעניין זה יפים דברי השופטת יהודית צור בעת"מ (י-ם) 139/07 **משה כהן נ' שר הפנים** פס' 49 (25.07.2007) :

"בתי המשפט חזרו והדגישו את החובה של רשות ציבורית לטפל בפניות של אזרחים בדרך עניינית ויעילה. חשוב במיוחד להקפיד על מתן תשובה תוך זמן סביר והעיקר יש ליידע את הפונה בצורה ברורה ומדויקת מהי עמדת הרשות בענייניו ומה נדרש ממנו לעשות על מנת לקדם את עניינו בצורה יעילה ועניינית."

מספר טלפון "שגוי"

30. אין זו הפעם הראשונה שבה עולה טענה של מספר טלפון שגוי כלפי תושב עזה אשר מבקש לצאת מהרצועה לצרכים הומניטריים דחופים, ובקשתו מסורבת בשל כך. ואולם, **מהניסיון הרב של עמותת "גישה" עולה, כי אין מדובר במספרים שגויים כלל ועיקר**. מספר הטלפון שאותו קיבלו המשיבים הוא מספר הטלפון שבו משוחחים נציגי גישה עם העותרת כל אימת שהדבר נדרש. **ככל הנראה, המשיבים טוענים כי מספר הטלפון "שגוי" כאשר לא נחה דעתו של השב"כ מההתקשרויות אשר נערכות במספר טלפון מסוים**. ולא אחת הגיע המקרה עד אבסורד שבו פלסטינים מרצועת עזה נאלצו לרכוש מספר חדש ולהעבירו למשיבים, על מנת לקבל את ההיתר.

העתק התכתבות בין הח"מ ובין פרקליט במחוז דרום המדגימה את אמור בס' זה, בכלל זה בקשה למספר טלפון של תושב עזה, כאשר מס' הטלפון אשר בידי המשיבים תקין ומעודכן, מצ"ב ומסומן נספח ע/5

העתק התכתבות עם פמ"ד מהעת האחרונה המעידה על כך שהפרקטיקה של בקשות מספרי טלפון אשר קיימים בידי המשיבים ממשיכה, מצ"ב ומסומן נספח ע/6

31. זאת ועוד. ביום 2.7.2019 הוגשה לבית משפט נכבד זה עת"מ 5897-07-19 ת. י. ו. ואח' נ' מתפ"ש ואח' בנסיבות דומות. שם בקשה העותרת לצאת ולהשתתף בחתונת אחותה בגדה המערבית בלוויית ילדיה הצעירים. גם שם הטענה היחידה שעמדה כנגד העותרת הייתה שמספר הטלפון שלה אינו תקין. **יומיים** לאחר הגשת העתירה אושרה בקשתה של העותרת לצאת להשתתף בחתונה בלוויית הילדים.

32. כאמור, במקרה דנן, מדובר על שיהוי של למעלה מארבעה חודשים באישור בקשה פשוטה אשר טעם הומניטארי כבד משקל עומד בבסיסה – איחודם של אם וילדיה. זאת, מטעמים אשר אינם נכונים ואינם רלוונטיים לאישור הבקשה. בכך מעלה הרשות בחובת ההגינות כלפי העותרת: דנה אותה להסתובב במעגל שוטה ללא מוצא אשר כופה, ללא אופק לסיום, ניתוק מביתה ומילדיה.

המשיבים פוגעים באופן בלתי מידתי בזכויות העותרת

33. מחדלם של המשיבים להשיב לבקשת העותרת לא רק שאינו בלתי סביר נוכח חלוף הזמן, אלא הוא גם בלתי מידתי בהיותו פוגע באופן קשה בזכויות היסוד של שלה. יוזכר, כי נוכח השליטה של ישראל על מעברי הגבול בין רצועת עזה לבין שטחה ושליטתה על תחומי חיים רבים של תושבי עזה, מחויבת היא מכוח המשפט הבינלאומי והישראלי לכבד ולהגן על אותן זכויות האדם המושפעות משליטתה- בראשן ובעיקרן הזכות לחופש התנועה של התושבים והזכויות שנגזרות ממימוש חופש התנועה, כגון במקרה דנן הזכות לחיי משפחה תקינים. בית המשפט

העליון הכיר בכך שנוכח שליטתה של ישראל על מעברי הגבול, והתלות שפיתחו תושבי עזה בישראל באספקטים רבים, היא מחויבת להבטיח את הצרכים ההומניטאריים של תושבי עזה (בג"ץ 9132/07 אלבסינוני ואח' נ' ראש ממשלת ישראל ואח' (30.1.2008)).

34. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בבג"ץ 1169/09 פורום משפטי למען ארץ ישראל נ' ראש הממשלה פס' 21 (15.6.2009):

"על חובתו של הממשל הישראלי לדאוג לקיום הצרכים ההומניטאריים הבסיסיים של תושבי איו"ש והרצועה עמדה פסיקת בית משפט זה לא אחת. גם אם רצועת עזה נשלטת כיום על ידי תנועת החמאס, אשר הוכרזה ארגון טרור, חיים בה תושבים הזקוקים לשירותים חיוניים לקיום איכות ורמת חיים סבירה ואנושית. ישראל נדרשת להושיט עזרה כדי לאפשר סיפוק צרכים הכרחיים לאוכלוסייה המקומית, שבלעדיה לא יקבלו מענה."

35. במקרה דנן, העותרת תלויה בהיתר מהמשיבים על מנת לחזור לביתה ולהתאחד עם ילדיה. בנסיבות אלו, נקיטת הסחבת מצד המשיבים במתן מענה לבקשות העותרת מביאה לפגיעה קשה בזכותה (ובזכות הקטינים אשר נותרו בירדן) לחיי משפחה תקינים ולחופש תנועה.

36. פגיעה זו בזכויותיה של העותרת כתושבת עזה אסורה כאמור לפי המשפט הבינלאומי ההומניטארי- דיני כיבוש ודיני זכויות האדם- והיא גם כפופה לעקרונות מנהליים וחוקתיים של המשפט הישראלי. עליה לעמוד במבחני הסבירות והמידתיות, אך היא איננה עומדת בהם: הפגיעה אינה נעשית לתכלית ראויה, שהרי המשיבים לא פירטו ולא הצדיקו בשום אופן את העיכוב במתן המענה. אף אם יוכח על ידי המשיבים כי ישנה תכלית כלשהי לעיכוב, הרי שהפגיעה הטמונה בכך לזכויות העותרת עולה על המידה הדרושה לשם הגשמתה של תכלית זו.

סיכום

37. העותרת ממתינה בכליון עיניים לקבל את תשובת המשיבים המאשרת את יציאתה בשאטל לביתה אשר בירדן. התנהלות המת"ק בעניינה חורגת מכל סטנדרט תקין של פעילות מינהלית: היא מפרה את החובה להשיב במהירות הראויה ואת חובת ההגינות שהמשיבים כפופים לה. כתוצאה מכך, היא פוגעת בזכויות יסוד של העותרת: זכותה לחיי משפחה וזכותה לנוע.

38. המקרה דנן מצטרף לשורה של מקרים בהם תושבי עזה נאלצים להגיש עתירה לבית המשפט הנכבד רק בשל אי מתן מענה. ואולם, תושבים אלו הם אותם מתי המעט שזכו לקבל ייצוג משפטי בפני ערכאות ישראליות, ובכך לקבל מענה לבקשתם. הרוב המוחלט של התושבים שבקשותיהם לא נענו פשוט מוותרים על זכויותיהם, מתייאשים ונותרים "תקועים" בעזה. כך יוצאים המשיבים נשכרים מהתנהלותם הפסולה.

39. נוכח כל האמור לעיל, בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיבים להשיב לעותרת ולאשר את בקשתה באופן בהול.

40. לאור התנהלות המשיבים שתוארה לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד גם לחייב את המשיבים בהוצאות העותרת, לרבות אגרת בית משפט ושכ"ט עו"ד כדין.

41. העתירה נתמכת בתצהיר העותרת 1 שנחתם בפני עורך דין ברצועת עזה ונשלח לח"מ, לאחר תיאום טלפוני. בשל הקושי בקיום מפגשים בין העותרת לבין ב"כ ובשל דחיפות העתירה, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התצהיר ואת יפוי הכוח שנחתמו ונשלחו בפקס.

21.1.2020

מוריה פרידמן שריר, עו"ד
ב"כ העותרת